

POSTANOWIENIE

22 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Karol Weitz

na posiedzeniu niejawnym 22 kwietnia 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa "C." spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w G.
przeciwko Krajowemu Ośrodkowi Wsparcia Rolnictwa w W.
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli, ewentualnie o ustalenie,
ewentualnie o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli, ewentualnie o
ustalenie,
na skutek skargi kasacyjnej Przedsiębiorstwa "C." spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w G.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 10 czerwca 2022 r., VI ACa 867/21,

- 1. Odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**
- 2. Kosztami postępowania kasacyjnego obciąża powoda, pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 czerwca 2022 r. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na występowanie w sprawie kilku istotnych zagadnień prawnych oraz na potrzebę wykładni art. 39 ust. 2 pkt 1) ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (jedn. tekst: Dz.U. z 2022 r., poz. 514, ze zm.) w zw. z art. 4 ust. 11 ustawy z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 233, poz. 1382) oraz art. 39 ust. 4a ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, które – w ocenie skarżącego - budzą poważne wątpliwości lub wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury Sądu Najwyższego, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Istotność zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) konkretyzuje się w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych

spraw. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia, wskazaniu przepisów prawa, na których tle zagadnienie to wyłoniło się, oraz zaprezentowaniu argumentacji jurydycznej uzasadniającej możliwość rozbieżnych ocen prawnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 24 maja 2016 r., I CSK 666/15, nie publ.).

Tymczasem skarżący w skardze powołał się na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych sprowadzających się do pytań:

1) „czy na podstawie art. 39 ust. 2 pkt 1) ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa dotychczasowym dzierżawcom przysługuje skuteczne względem Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa roszczenie o przedłużenie umowy dzierżawy, jeżeli złożyli oni Krajowemu Ośrodkowi - najpóźniej na trzy miesiące przed zakończeniem dzierżawy - oświadczenie o zamiarze dalszego dzierżawienia nieruchomości na nowych warunkach uzgodnionych z Krajowym Ośrodkiem, tj. czy w sytuacji, gdy KOWR bez jakiegokolwiek uzasadnienia odmawia przedłużenia umowy dzierżawy takim dzierżawcom, mogą oni skutecznie wystąpić przeciwko KOWR do sądu powszechnego z żądaniem nakazania mu złożenia oświadczenia woli o przedłużeniu umowy dzierżawy na zasadach art. 64 k.c. w zw. z art. 1047 k.p.c.?”

2) „czy w odniesieniu do dotychczasowych dzierżawców, którzy na podstawie art. 4 ustawy z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych innych ustaw wyrazili zgodę na zawarcie aneksu wyłączającego z przedmiotu umowy dzierżawy 30% powierzchni użytków rolnych, powinno przysługiwać, na mocy art. 39 ust. 2 pkt 1) ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi w zw. z art. 4 ust. 11 ustawy zmieniającej z 2011 r., skuteczne względem Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa roszczenie o przedłużenie umowy dzierżawy, jeżeli złożyli oni Krajowemu Ośrodkowi - najpóźniej na trzy miesiące przed zakończeniem dzierżawy - oświadczenie o zamiarze dalszego dzierżawienia nieruchomości na nowych warunkach

uzgodnionych z Krajowym Ośrodkiem, tj. czy w sytuacji, gdy KOWR odmawia przedłużenia umowy dzierżawy takim dzierżawcom, mogą oni skutecznie wystąpić przeciwko KOWR do sądu powszechnego z żądaniem nakazania mu złożenia oświadczenia woli o przedłużeniu umowy dzierżawy na zasadach art. 64 k.c. w zw. z art. 1047 k.p.c.?”

3) „czy obowiązek przedstawienia przez Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa „stanowiska odnośnie warunków dalszego dzierżawienia nieruchomości”, o którym mowa w art. 39 ust. 4a ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi, należy rozumieć jako obowiązek zajęcia przez KOWR merytorycznego stanowiska odnośnie do zaproponowanych przez dotychczasowego dzierżawcę warunków kontynuowania stosunku dzierżawy, względnie jako obowiązek podjęcia negocjacji z dotychczasowym dzierżawcą, celem ustalenia nowych warunków dalszej dzierżawy nieruchomości? Czy za takie „stanowisko odnośnie warunków dalszego dzierżawienia nieruchomości” może być uznane oświadczenie o niewyrażeniu zgody na przedłużenie umowy dzierżawy, które w żadnym zakresie nie odnosi się do zaproponowanych przez dzierżawcę nowych warunków dzierżawy?”

Należy zauważyć, że argumenty podniesione przez skarżącego w skardze kasacyjnej sprowadzają się wyłącznie do pytań o czysto incydentalnym i kazuistycznym charakterze, nie zawierając w sobie elementów, które mogłyby pozwolić na sformułowanie przez Sąd Najwyższy – w ramach rozpoznania skargi kasacyjnej – ogólnego stanowiska o uniwersalnym wymiarze. W konsekwencji, podniesione kwestie nie mogą zostać uznane za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Skarga powoda nie może zostać przyjęta do rozpoznania również z tego powodu, że w sprawie nie występuje potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. W tym zakresie należy wyjaśnić, że powołanie się na przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania przez stronę skarżącą, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania, w drodze stosownego jurydycznego

wyvodu, na czym owe wątpliwości polegają, a także że mają one poważny oraz rzeczywisty charakter i ich rozstrzygnięcie wiąże się z rozpatrywaną sprawą i jest istotne z punktu widzenia wyniku postępowania oraz publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni przepisu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2020 r., V CSK 351/19, nie publ.).

Z tych wszystkich względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 w zw. z art. 99 z art. 108 § 1 i z art. 391 § 1 oraz w zw. z art. 398²¹ k.p.c.

[SOP]

[ms]